

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 097831 17 Рев
Бања Лука, 31.8.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Росе Обрадовић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља З.Г. из Љ., заступан по пуномоћнику Ж.Б., адвокату из Б.Л., против тужених Х.Х. и А.Х. из Б.Л., обје заступане по пуномоћнику С.Д., адвокату из Б.Л., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 097831 16 Гж од 10.11.2016. године, на сједници одржаној 31.8.2017. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 097831 15 П 2 од 18.3.2016. године одбијен је тужбени захтјев тужитеља за накнаду нематеријалне штете и обавезан тужитељ да туженима на име трошкова парничног поступка исплати 3.334,50 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 097831 16 Гж од 10.11.2016. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовременом ревизијом тужитељ побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се оспорена пресуда укине и предмет врати на поновни поступак или да се првостепена пресуда преиначи и удовољи његовом захтјеву.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

У тужби тужитељ захтјевом тражи да му тужене накнаде нематеријалну штету насталу тиме што су подношењем тужбе против њега и вођењем дуготрајног поступка узроковале да се код њега јави више обољења која су довела до губитка његове радне способности.

По проведеном поступку нижестепени судови су утврдили: да су тужене у августу 1995. године са М.В. закључиле уговор о размјени некретнина, којим су своје некретнине у Б.Л. мијењале за некретнине М.В. у П., РХ; да се на основу овога уговора М.В. укњижио као власник и посједник некретнина у Б.Л. те их 1998. године продао тужитељу; да су након тога тужене поднијеле тужбу против тужитеља и М.В., тражећи да се утврди ништавим уговор о размјени некретнина из 1995. године и купопродајни уговор из 1998. године те да им се некретнине у Б.Л. врате у посјед и својину; да су тужене успјеле у овом спору, слиједом чега је тужитељ у извршном поступку исељен из некретнина које је купио од М.В.; да се тужитељ од 2003. године лијечи на психијатрији због депресије, због чега је 2004. године остварио право на инвалидску пензију услијед губитка радне способности; да је тужитељ 2006. године доживио инфаркт; да је тужитељу враћен износ од 140.000,00 КМ, колико је износила купопродајна цијена некретнина у Б.Л. те да му је исплаћен износ од 27.000,00 КМ на име улагања у ове некретнине.

Нижестепени судови су одбили захтјев тужитеља налазећи да нема одговорности тужених за накнаду штете јер није доказана узрочна веза између њихових радњи и обољења тужитеља, те да оне нису ни пасивно легитимисане у овој парници јер нису биле у уговорном односу са тужитељем већ са М.В., као и да у њиховим радњама нема противправности.

Оваква одлука је правилна и законита.

Нема обавезе тужених да тужитељу накнаде штету коју потражује у овом поступку (по основу физичког бола, страха и душевног бола због умањења животне активности) јер нису испуњени услови из одредбе члана 154. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04) у вези са чланом 200. истог закона.

Наиме, да би дошло до одговорности за штету потребно је не само да је неко лице претрпи већ и да се остваре и друге претпоставке и то: постојање субјекта одговорног за штету; штетна радња; противправност штетне радње; узрочна веза између штетне радње и штете.

Правилно су нижестепени судови закључили да нема доказа да је радња тужених (подношење тужбе против тужитеља) у узрочној вези са евентуалном штетом коју је претрпио тужитељ. Налаз и мишљење вјештака психијатра М.С. нема доказну снагу судског вјештачења у складу са одредбама члана 147. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), јер тај налаз и мишљење није израђен по налогу суда већ по наруцби тужитеља. У сваком случају, из тог налаза и мишљења се само може закључити да је тужитељ био забринут за исход судског поступка кога су против њега и М.В. покренуле тужене и да је био у неизвјесности шта се бити са некретнинама које је купио од М.В. Међутим, у обимној медицинској документацији коју је приложио тужитељ се уопште не спомиње напријед наведени судски спор између странака. Штавише, тужитељ је пред инвалидском комисијом изричито рекао да су сви његови здравствени проблеми започели 2002. године, када су он и његова супруга доживјели саобраћајни удес. Ни

приликом лијечења на психијатрији тужитељ није спомињао да је судски поступак узрок његових тегоба.

Чак и под претпоставком да су тачне тврдње ревидента да је стрес који је доживио због судског поступка којег су против њега покренуле тужене, ни тада не би постојала одговорност тужених за штету. Наиме, у радњама тужених нема противправности као једног од битних услова одговорности за штету. Ово стога што право на подношење тужбе ради заштите својих интереса има сваки грађанин, а та радња није ни правно ни морално недопуштена. У конкретном случају тужене су успјеле у спору који су водиле против тужитеља што значи да нису без основа покренуле парницу за коју тужитељ наводи да је узрок свих његових проблема.

Другостепени суд је, уз ваљано образложење, прихватио оцјену проведених доказа коју је извршио првостепени суд у свему сагласно са одредбама члана 8. ЗПП. Тај суд је савјесно и брижљиво оцијенио и све жалбене наводе те је јасно и аргументовано образложио своју одлуку, слиједом чега не стоји тврдња ревидента да су у доношењу побијане пресуде повријеђене одредбе парничног поступка из члана 209. ЗПП.

Према наведеном, ревизионим наводима тужитеља није доведена у питање правилност и законитост нижестепених пресуда, због чега је одлучено као у изреци, на основу одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић